

מכתב מחייל שביקש לפרסם...

אני יושב כאן בזוגך הגיחנוס חושב על החברים יולי שהיו איתי אתמול והיום, שהיום אינס ושאימלו להלוויות שלהם לא אינשרו לנו לצאנו

תחתנתי רק לפני 6 שנים, השארתי בבית אישה שיש סיכוי שתהיה אלמנה, ו-3 ילדים קטנים שיתכן ולא יראו עוד. יית אבא שלהם לעולם,

היום הלב שלי כמכרפר, ואני אהיה יומים בלבד. לוע של ירחים אכזב, כשהשאלה מי ימות יותר אקטואלית ממי יחיה, מי באש מי בשבי, אני יאן אני כוונת שאני וחברי אנחנו השליחים עליכם, ייתכן שאנחנו נמות כדי שאתה שקורא עכשיו את הפניה הזאת תוכל להמשיך לחיות, אנחנו כאן זידיעה ברורה שחלק מחברינו המופלאים עלו היום ואתמול בסערה השמימה,

אני וחברי הולכים בתחושת מסירות נפש כשאנו יוצאים שהמגן שלנו הוא אתם אחינו היקרים, בתפילות שלכם, בפרקי תהילים, בהחלטות טובות, תרעישו עולמות כדי שאנא שלי לא ונהיה אם שכולה, כדי שאשתי לא תישאר אלמנה, תדמינו את הילדים הקטנים שלי בוכים על אבא שלהם שלא חוזר הביתה.

אני מנצל את הרפוגה הקלה שניתנה לנו ואני עומן כפינה ומקליד ~~בזולגות~~ לי דמעות וכל גופי צמרמורת מהמחשבות האלה, אני וחברי בסהי כוונתם נחיות, אנא אל תישארו אזישים עשו הכל כדי שנוכל לחזור הביתה כשכוס, תדליקו נרות תלכו לצדיקים תוותרו אחד לשני.

ואליכם בני הישיבות שאינכם ניצבים בחזית של ומלחמה הפיזית, אני ורבים מהברי מאמינים שאנחנו יכולים להצליח אך ורק כשאתם לומדים תורה, אני מאלה שחושבים שהחייל הכי חשוב בצבא הוא חיל לומדי התורה שתורתם אומנותם,

אני בוכה ומתחנן מתחנן לפניכם אל תנטשו את המשמרת שלכם אני וחברי לא החלפנו בגדים במשך למעלה מ-48 שעות, ישנו עם הבגדים לא יותר משעתיים לכל 12 שעות. שמעתי רבות על לומדי התורה ועל המסירות שלהם ללמוד יום ולילה אני יועק אליכם בשמי ובשם כל הלוחמים האמיצים אל תרפו תהפכו את העולם בדרך שאתם יודעים כדי שאנשי וחברי נוכל לחזור הביתה מהר ובשלום, אני ממשיך להילחם בידיעה שישו מי שמגנה אותי ביום ובלילה.

תנו לאידיקים ותתפללו שיוציא אותנו מכאן תימים.

ממני החפץ בחיים